

MÁSODIK FEJEZET

„Hogy lenne minden cselekvésed szabad? Hisz megint itt vagy...” – Noira

Noira talpa alatt meg sem hajlottak a fűszálak, miközben a lapuló párducot nézte. Néhány méterrel arrébb egy kecses okapi-gida rágcsálta a fűvet. Noira orrcimpái kitágultak. Egyszerre érezte a gida fogai alatt hasadó fű illatát és a párduc testének vérszaggal keveredő kigőzölgését. A kis állat fülei megbillentek, de már későn. A párduc teste akkorra a levegőben úszott és a következő pillanatban a földre rántotta a gidát és fogai összecsattantak a vékony nyakon. A kis okapi szájában megtört fű illatát elmosta a vér szaga. Az erdő surranó zajai közé halk nevetés vegyült. Noira megfordult és elindult a fák között a liget felé. Biztos volt benne, hogy ott vannak a többiek.

Harry nem kapott levegőt. Sós víz töltötte be a száját és az orrát. Kétségbeesetten kapálódzott. A fejében dobpergésként lüktetett a vér. Az agya pattanásig feszült, ahogy kétségbeesetten levegőért kapkodott. Háta valami keményet ért és Harry utolsó erejével ellökte magát a fenéktől. Felbukkant a vízből, majd egyensúlyát veszítve újra visszacsobbant. És úgy is maradt. Ülve. Nedves hajából szemébe folyt a víz de még így is látta az aranyló fővenyt, amin a felborult csónak fennakadt, és most vészesen himbálódzott, tetején az alélt-részeg emberekkel. Harry szemét fájdalmasan szúrta a napsütés. Automatikusán nyúlt a póló nyakához a napszemüvegért. Csendesen káromkodott egyet, amikor rájött, hogy a napszemüveg nincs ott. Tenyerével árnyékolta be a szemét és körbenézett, miközben a sekély vízben talpra kecmergett. Aranyló homok, amerre a szem ellát és mögötte sötétzöld buja erdő. Rikácsolva szállt az erdő felett egy színes papagáj, majd egy egész raj kapott szárnyra és hangoskodva eltűntek a ködpárába vesző hegy felé.

– *Ragadozó járja az erdőt.* – Ötlött fel Harryben és a csónak felé fordult, ahol nyöszörgés és sóhajtozás közepette ébredezett a társaság.

A csónak ringatása lassan egyre lejjebb és lejjebb csúsztatta Hanga mozdulatlan testét, ami mint egy csúszdán, végül lassan belesiklott a vízbe. Hanga fejjel lefelé landolt, és arra eszmélt, hogy valamibe beüti a fejét, és reflexszerűen kiáltani szeretett volna, amit viszont megakadályozott az orrába-szájába beömlő víz. A pánik egy pillanat alatt lett úrrá rajta. Nem értette mi történt és miért, azt sem tudta hol van a fönt és a lent, és hogy egyáltalán hol van. Összevissza kapkodva, csapkodva próbálta menteni az életét, levegőhöz jutni bármi áron is. Egy kis idő telhetett csak el így, bár Hangának egy évszázadnak tűnt, amikor véletlenül végre egyszerre ért le a fenékhez mind a négy végtagja. Hanga a hirtelen stabilizálódástól egészen megdöbbszent, és mozdulatlan

maradt. A levegő akadálytalanul áramlott a tüdejébe, és ez az érzés most mindenk felett állt. Így gondolkodott még egy darabig a helyzeten, amíg végre lecsillapodni érezte szívverését, és egyenletesen tudta venni a levegőt. Amikor még mindig négykézláb ugyan, de végre felemelte a fejét és körülnézett, balra meglátta a vízben jó karnyújtásnyira ücsörgő, veszettül vigyorgó embert.

– Vazeg!!! Menj a fenébe! Itt ültél végig, és szórakoztál, amíg én az életemért küzdöttem?! – kiáltott dühösen Harryre.

– Ez küzdelem volt? – bugyborékkolt elő a fiúból a röhögés – inkább bohózatnak tűnt. Vagy egy nagyon eredeti, szórakoztató vizirevűnek.

– De *éééén* nem szórakoztam, én a halál markában éreztem magam! – szakadt ki belőle, őszintén, a felháborodás.

Harry elnézést kérően intett a kezével Hanga felé és rázkódott a válla a félig-meddig elfojtott nevetéstől.

– Ha esetleg kinyújtottad volna a kezeckéidet, akkor tényleg nem kerülök ilyen... ilyen... – vágta rá Hanga, de itt elhallgatott, mert hirtelen meglátta magukat kívülről nézve – ...teljesen hülye helyzetbe! – mondta ezt már halkabban, remegő szájjal, majd egy pillanat múlva megállíthatatlanul buggyant ki egyszerre mindkettejükből a röhögés.

– Szerintem, ébresszük fel őket. Vagy akarod te is látni, hogy hogyan esnek a vízbe? – kacsintott Harry cinkosan a nőre – Szamanta! Hé, kislány! – szólongatta a sápadtan heverő fiatal lányt Harry. Szamanta ajkai vértelennek tüntek és a bőre is meglepően fakó volt. Harry gyanakodva fogta meg a lány karcsú csuklóját.

– Alig lehet érezni a pulzusát. Lehet, hogy alkoholmérgezést kapott? – nézett Hangára a fiú miközben a jókedve egy pillanat alatt elpárolgott. Felnyalábolta a magatehetetlen lányt és kicipelte a partra.

– Nem segítene? – szólt vissza a nélkül, hogy megfordult volna – mégis csak maga a pótmamája.

Öklendezés hangjai csapták meg a fülét, mikor Kevin ébredezni kezdett.

– Ez meg mi a lótúró volt? – kérdezte magától, majd szomorúan konstátálta, hogy kevés gyomortartalma az orra előtt lebeg a víz tetején. Undorodva tolta arrébb a nyálkás kupacot. – Hiába, no. Pálesz, sós tengervízzel nem az igazi... Körbenézett. A parton sorstársai feküdtek, éledeztek, ki kókadtabban, ki vidámabban. Enyhe irigységgel gondolt az utóbbiakra, majd elhessegette ezt az érzést. Feladat: túlélés! Lehetőségek, eszközök? Felmérni!

– Hé! – kiáltotta, – hányan vagyunk? – s közben felállt a bokáig érő vízből majd a többi embert kezdte számba venni.

– Segíthetne inkább ezt a lány magához téríteni. Nagyon rosszul néz ki, de még lélegzik. Magának meg most az a legfontosabb hogy hányan vagyunk??? – kérdezte Hanga válaszra sem várva, és tovább vizsgálgatták a lányt, hátha felfedezik rajta a rosszullét okára utaló egyértelmű jelet.

– Mert nem árt, ha tudjuk! – válaszolta, majd folytatta – Van önök között orvos?

– Elmeorvost keres máris? – húzta el a száját Harry – még csak most kötöttünk ki. Már ha ezt kikötésnek lehet nevezni – morogta maga elé – szerintem, még ne örüljön meg!

– Nem, nem a fejem miatt, – vágta rá azonnal – csak azért érdekel, mert ha az ön lábát leharapja az az állat, ami az elébb szagolt ki abból a bokorból – s kezével hanyagul a közeli bokros erdő felé mutatott, – akkor tudjam, hogy érdemes-e magával foglalkozni... Szóval van itt egy orvos?

A pillanatnyi döbbszent csöndet aztán Hanga törte meg: – Orvos nem vagyok. De ismerem némi-képp a növényeket, meg a gyógyhatásukat... De leginkább az európai flórát... Ez meg nem túlzottan hasonlít arra... – mondta végül, és kicsit elgondolkodott. Aztán kis idő múlva furcsa hang-

ra lett figyelmes... *Mi a fene ez? Valami vulkán? Mi vár itt még ránk!?* – gondolta rémülten, aztán rájött. – Most meg mit morog? – csattant Hanga kérdése saját feszültségétől kicsit túl élesen.

– Csak számolok! – felelte most már ingerülten. – A jó életbe! Lehet, hogy csak pár napra, de az is előfordulhat, hogy évekre itt kell maradnunk! Érti?! – kiabálta Kevin, s felrémlett előtte az a rengeteg kiképzési gyakorlat, mikor férgekkel kellett a sebeiket tisztogatni, ha nem akarták, hogy elfertőződjön. Ezt az élményét nem akarta megosztani senkivel. Elég volt...

– Maradjanak itt, én körülnézek. Addig szedjenek tűzre való fát és gyűjtsák meg! – majd vadásztőrét előhúzva Kevin sietve megindult a dzsungel felé..

Harry a férfi után nézett. – „*Úgy látszik, megvan az első önjelölt vezetőnk*” – futott át rajta a gondolat majd Hangára nézett, aki éppen a növényeket kezdte behatóbban tanulmányozni, – és *Ő a másik*. – Harryben felrémlett, ahogy majd azok ketten csatáznak. Vagy éppenséggel... a fiú elvagyorodott. Ebből még bármi lehet.

James elszakadva a többiektől, külön útra indult. Gyakorta megtette ezt, ha ismeretlen helyen járt. Szerette megismerni legalább egy kis részét az őt körülvevő dolgoknak. Nem csak a felfedezés öröme vezérelte, hanem szerette az izgalmat is amit az ismeretlen hely rejtett. Imádta azt a jóleső érzést, amikor az adrenalin szétáradt benne és érezte, ahogy az izmai menekülésre készen megfeszülnek, és ahogy az érzékei kiélesednek, hogy minél több információt fogadjanak be. És szerette végül a gyönyörködést a felderített terep szépségiben és kincseiben.

Mielőtt beért a fás részre, ösztönösen ellenőrizte, hogy rajta van-e derékszíján a bicskája. Meglepő módon ott volt. Nem hagyta el, miközben a vízben hanykolódott.

Belépett az erdőnek éppen nem nevezhető ligetes részre. Nem volt semmi érdekes az első száz méteren, de utána egy nagyobb dombocskával találkozott, amin számára ismeretlen gyümölcsöt termő bokrok álltak. A domb oldalán egy patak csörgedezett. A tenyerébe csorgó víz hűvös és szagtalan volt. Óvatosan belekóstolt de mivel érzett rajta semmi különösét két tenyérrel merített a vízből és semmire sem figyelve csak ivott és ivott...

– *Ennek a többiek örülni fognak* – futott át rajta amikor végre szomját csillapítva újra körülnézett.

Ekkor meghallotta, hogy egy férfihang a part felől az ő nevét kiabálja. Elindult visszafelé. Három lépés után egy nyúl szaladt el előtte.

– *Ha van nyúl, akkor van itt valami olyan is, ami ezt eszi* – gondolta, és azt is, hogy ezzel a valamivel nem szeretne találkozni, úgyhogy sietősre vette a lépéseit.

– Hé maga! – kiáltott sorstársa háta mögül Kevin az önkéntes felderítőre.

– Ki hívott?

– Mi a jó francot csinál itt egyedül?! – kérdezte indulatosan a kérdéssel nem törődve.

– Elmentem felfedezőútra, és nem is hiába. Találtam vizet, és valami gyümölcsfélé is.

– Hja, az más – válaszolta minden megértés nélkül. – Lesz szíves visszafáradni a többiekhez, vagy szeretné az egész szigetet felderíteni?

– Szerintem táborhelyet is kéne lassan keresni. Esetleg lefordíthatjuk a csónakot és elkerít-hetjük fával, vagy valamivel.

– Nna, ez jó ötlet! – válaszolta Kevin – Akkor talán sétáljon vissza és szervezze meg, rendben? Látom, hogy maga egy vérbeli építész... – majd morgolódva elfordult és bevetette magát az erdőbe.

James elindult visszafelé a társasághoz. Zsebében lapult pár darab abból a számára ismeretlen gyümölcsből (Physalis) ami a forrás melletti dombon nőtt. Mire visszaért a társaság már élénken vitakozott valamiről és Jamesnek sem kedve, sem bátorsága nem volt hozzá, hogy a feszült vitába beleszóljon. Úgy döntött jelentős felfedezését későbbre tartogatja. Majd akkor arat vele,

amikor már mindenki végkép kitikkad a vízhiánytól.

Első ránézésre látszott, hogy nem a „szokásos” növényi élet burjánzik körülöttük, de ahogy alaposabban körültekintett – már a szakember szemével –, Hanga figyelmét egyre jobban lekötötte a különleges vegetáció.

– *Nem értem* – gondolta az Aloe verára és a mellette nőtt kígyósziszre nézve – *ezek nem teremnek egy helyen. Kokacserje?! Hm. Erről egyenlőre hallgatok. Fekete nadálytő?! Hogy kerültek ezek össze ide?!* – Egyik ámulatból a másikba esett. Annyira összezavarodott attól, hogy a látottakat semmilyen eddig tanult rendszerbe nem tudta beilleszteni, hogy hosszasan elgondolkodott a kissé arrébb látható Cocos nucifera faji meghatározásán is, termőhelyének tisztázásán, fájának, termésének hasznosíthatóságán, a tőle telhető maximális teljességgel felidézte az arról tanultakat, és csak mindezek után nyilallt belé a gondolat, hogy az ott egy valódi, igazi kókuszpálma!

– *Ehető!!! Iható!!! Megmenekültünk!!!* – Hirtelen berohant a vízbe, és megpróbálta összeszedni a csónak tetején maradt személyes tárgyait. Az egyik ruhájába beletekerte amit ott megtalált, aztán a sekély vízben kezdett kutakodni a leesettek után. Egy pár tornacipőt, egy pulcsit és két melltartót szedett még össze a vízből, de a neszesszert nem találta.

Harry miután többen összevitakoztak Szamanta eszméletlenül heverő teste felett, de meg egyezésre nem jutottak, otthagya az élénken vitakozó társaságot. Meglátta a vízben matató nőt, végül nem állta meg és begyalogolt mellé a csónakhoz.

– Rákot biztos tudsz fogni, de még nincs tűz, ahol megsüthetnéd. Mit akarsz kihalászni? – bámult bele Harry a kristálytisztá vízbe, amiben apró halak cikáztak.

– A neszesszerem! Hol lehet? Abban van egy körömolló!

– Minek a körömolló? – nézett gyanakodva a láthatóan izgatott nőre Harry.

– Mert azzal fel tudjuk nyitni! – mondta izgatottan.

– Fel akarod vágni a lányt? Egy körömollóval? Elment az eszed? – háborgott Harry, és abbahagyta a tengerfenék kémlelését.

– Jesszusom! Dehogysis! – nézett dermedten a fekvő lány felé. – Egy kókuszt! Egy kókuszpálmát találtam ott – mutatott kissé jobbra tőlük – és ha van valami bicskád, késed, dugóhúzó, fűrészted, macheted, vagy bármi ilyesmid, akkor nem halunk éhen-szomjan!

– Dugóhúzó van a bicskámon – bólintott a fiú és a part felé intett – a hátizsákomban.

– Gyere, az jó lesz! – mondta, miközben gyorsan kilépdelt a partra és ledobta egy bokor tövébe a batyuját. – Kevin kezében láttam villanni valamit, de nem tudhatjuk mikor ér vissza... már ha egyáltalán visszaér.

Erre! – mondta Hanga, azzal gyorsan elindultak a kókuszpálma irányába.

Harry már korábban levette a tornacipőjét, mert a puha homokon könnyebb és kellemesebb volt mezítláb járni, mint ha a nedves cipőbe került, mert ott kíméletlenül dörzsölte a lábat. Most azonban visszafelé nézegetett Szamanta felé. Semmi kedve nem volt hozzá, hogy bemenjen a fák közé és valami ismeretlen növénybe lépjen.

– Hívok még valakit – vetette oda Hangának és visszaindult a társaság felé, akik csak nem akarták követni őket a csábítóan hangzó kókuszlakoma ellenére sem.

– A rohadt életbe! – kapta fel a lábát a következő lépés után Harry. Elviselhetetlenül éles fájdalom hasított a talpába. Hiába kereste, hogy mi szúrta meg, nem látott semmilyen növényt vagy tüskét, semmi különlegeset, csak egy alig körömnyi sárga bogár igyekezett megbirkózni a homokdombbal, ami a fiú lábnyomát övezte. Harry leült és megvizsgálta a talpát.

– Na, mi van? Mindjárt szomjan halok, gyere már! – türelmetlenkedett Hanga, de közben észrevette, hogy a fiúnak fájdalmai vannak. – Beleléptél valamibe? Mi történt?

– Semmiség! – rázta a fejét a fiú. Nehezen találta meg az apró pici pöttyöt a talpán. A lüktető fájdalom kiindulópontját. Megdörzsölte a szúrás helyét. Azután újra. Nem érzett semmit a zsibbadássá szelídült fájdalomon kívül. Nem érezte a keze érintését a bőrén. Megpróbált felállni, de a lába összecuklott. Mintha nem is lett volna benne csont. Érzéketlen és erőtlen masszává vált a lábfeje.

– Na, ha semmiség, akkor én viszont megyek! *Még jó, hogy elkértem a dugóhúzóját* – tette hozzá gondolatban, és sarkon fordulva elsietett a pálmákhoz. A pálma alatt több kókusz is hevert a földön. Gyorsan, de ügyesen kiválasztott kettőt, amelyekben sok folyadék lötyögött. – *Ez nem lesz olyan finom, de sok leve van! Ha jól emlékszem, idővel besűrűsödik, és azzal koncentráliódik a cukortartalom is benne...* – tárgyalta meg magával, és nekiesett a bornyitóval.

Hanga még mindig küzdött a kókusszal, amikor a fiú pár perc múlva megjelent, egyik kezével egy girbegurba faágra támaszkodva sántikált.

– Mutasd! Ez valami csípés. Láttam az előbb Aloe verát, az jó lesz rá. – mondta nem túl meggyőzően Hanga, mivel szívesen segített volna neki, de nagyon nem akarta ott hagyni a már biztosnak mutatkozó innivalót.

– Kösz, nem! – morogta Harry és letelepedett a nő mellé a fakóra égett fűre és megnyalta kicserepesedett száját – Együnk meg igyunk, a lábam majd rendbe jön.

– Te tudod. Nem muszáj jobban érezned magad. – és dühödten furkálta a kókuszt tovább.

Harry nagyot fűjt miközben egy érett kókuszról tépkedte a megnyílt zöld héjat.

– Értsd meg, hogy nem az a baj, hogy fáj. Pont az a baj, hogy semmit sem érzek. Nem hiszem, hogy ezen segít a te csodanövényed.

– Figyu, ez a szakmám. Érték hozzá. A kislánynak viszont nem tudom mi a baja, ezért nem tudok segíteni neki, pedig szívesen tenném. – Egy darabig csöndben nézték Harry lábát, aztán Hanga nem bírta tovább, türelmetlenkedni kezdett: – Na, segítenél? Vagy a kezed is odalett? Nyissuk már ki, mert olyan szomjas vagyok, hogy mindjárt vattát köpök!

Harry eltolta a nő kezét és nekiveselkedett a fűrésnek. (:DDD) Félt volt, hogy a kisméretű bicska dugóhúzója előbb megy tönkre, mint ahogy áttörné a kókuszdió kemény héját.

Miután kifűrták a második lukat is, már tudtak belőle inni. A két napja szomjazók pillanatok alatt végeztek a friss kókusztejjel, és hálásan pillantottak össze.

Harry elnyomott egy böffentést és megpróbált lábra állni a bot segítségével. Meglepődött, hogy a zsibbadás elmúlt és már érezte a talpa alatt a száraz fű keménységét. Kicsit toporgott, hogy megbizonyosodjon, hogy teljesen elmúlt a fura állapot, majd az erdő felé nézegetett.

– Visszamegyek a cipómért, utána nézzünk körbe. Talán van még más ehető dolog is.

Noira dühösen toppant Hypnothe elé. Lehelet könnyű ruhája viharként lobogott körülötte.

– Ezt nem kellett volna! Ha az a lány meghal szörnyű sors vár a kis botanikusnőre ennyi férfi között. Ha meg rákényszeríted, hogy válasszon, akkor a férfiak ölik le egymást. Jó esetben... mióta foglalkozol te háborúkkal? Csak akkor vagy boldog, ha tombolnak az érzelmek körülötted? Elég volt a feszültségkeltésből!

Hypnothé értetlenül állt Noira előtt. Azon gondolkodott miközben a kiabáló istennőt hallgatta, hogy mi köze van neki ehhez az ingerültséghez? Mi köze ezekhez az érzésekhez? Nem ez az első eset, hogy bele akarnak provokálni valamit, és addig provokálják, amíg tényleg rá nem

ragad az ingerültség, és akkor vesztett. Akkor azzal rázúdul minden hiba, minden felelősség. Ezt nem akarta, ezért nagyon vigyázott, hogy valóban megőrizze a nyugalját.

– Noira! Miről beszélsz? Én nyugodt vagyok. Szemmel láthatóan te vagy feszült.

Noira szemei villámokat szórtak. Megrázta a fejét, amitől laza kontya megbomlott és hosszú sűrű haja leomlott a vállára. Zöld szeme most méregzöldre váltott, ahogy a sötét haj árnyékot vetett az arcára. A hangja is sötét volt.

– Ébreszd fel a lányt!

– Miért ne aludjon? Gyógyítsd meg! Miért nem gyógyítod meg? Látod, hogy ők nem tudnak segíteni neki. Én sem tudom mitől lett olyan rosszul, viszont szívesen könnyíték a helyzetén.

Noira szája sarkán gúnyos mosollyal nézte Hypnothét.

– A te segítségével szoktak beleőrülni. Az álmaikba, amire nem talál-
nak magyarázatot. Az ábrándjaikba, amit azután egy életen át kergetnek,
míg csak bele nem pusztulnak. Jobb lenne, ha nem avatkoznál bele a
dolgok természetes menetébe.

Noira ellépett Hypnothé mellől és megérintette a mögötte álló fa tör-
zsét. Hangtalanul hajlott meg a fa, szinte a földre, és zöldellő levelei puha
takaróvá váltak az ágak karosszéket formáló mélyedésében. Noira leült és
miközben ringatózott, szinte egykedvűen vetette oda a másiknak:

– Nem szólok bele a kisdéd játékaidba azzal a természetimádó nővel.
És az a férfi talán valóban vezethetné a csapatot. De nem tűröm, hogy
kisajátítsd! És arról mondd le, hogy összehozd őket – Noira hangjából
sistergett a visszafojtott harag –, ha egymásra találnak az ne valami os-
toba illúzió miatt legyen, amit te szórtál rájuk.

– Miért lenne ez rosszabb beavatkozás, mint a tiéd? Mert végül is az is
csak beavatkozás, ha *te* meggyógyítod a lányt. És hogy jön ide a bota-
nikus nő, meg az a férfi? – Mivel Hypnothé még mindig nem értette az
ellene irányuló ingerültség valódi okát, finoman elkezdte körbejárni Noira
gondolatait. Egy darabig sikerült is, de aztán valami ismeretlen, és túlon-
túl erős ellenállásba ütközött.

Noira felemelte a kezét és egy figyelmeztető energialökést küldött
Hypnothé felé.

– Ne turkálj a tudatomban! Ezt legalább úgy utálom, mintha bele-
avatkozol abba, ahol illúzióknak nincs helye. Kérdezz, ha valamire kíváncsi
vagy de látod, hogy kizárlak, ha akarlak.

– Igen. – ismerte be. – De ez akkor sem magyarázza az előbbi in-
gerültségedet és a hozzáállásodat! Miről beszélünk valójában? – kérdezte,
de mire kimondta, már eszébe villant egy lehetőség. Egy rémületesen
rossz lehetőség. – Noira! Xehulan van a dologban? Válaszolj! Beszélte
te mostanában Xehulannal?

Noira hátradőlt a zöld lombtakarón és sejtelmesen elmosolyodott.

– Iiiigen... Zeis járt nálam. Ha téged nem keresett meg, az biztos nem
véletlen.

Az ezüstös, csillogó gömb hangtalanul gurult végig Zeis hófehér karján, majd annak kézfején pihent meg.

– Ohh, milyen mulandó is az ember! – énekelte csilingelő hangon, majd folytatta hátborzongató táncát a férfitest mellett.

– Egy ember, egy lélek – vihogta. – Mit fogsz most tenni, te elszánt hős, te, aki mindenkit meg akarsz menteni? – folytatta gúnyos hangnemben és közelebb hajolt a parton heverő alak füléhez. – Persze, tudom én miért teszed. Meg akarsz tőlük szabadulni, a sok halott lélektől – majd ismét végig gurította a karján a gömböt, ami végül a tenyerén állt meg. Zeis a földön fekvő férfi mellkasára helyezte a játékszert. – Érzed ezt? – kérdezte elragadtatva. – Érzed?! Ilyen egy emberi lélek! A lány lelke! – majd elhajolt a testtől, hogy folytassa táncát. – Hogy mit mondasz?! – torpant meg egyszerre. – Nem, nem és nem! Ő már az enyém! – suttogta, miközben lágyan ráfeküdt az eszméletlen férfi testére. Zeis telt ajkait széles mosolyra húzta – Már tudom is mit kezdjek veled! Ez így nem mehet tovább, remélem tudod, fel kell ébredned, most! – mondta keményen a lány, majd mutató ujjával a férfi homlokára koppintott, aki erre a mozdulatra, hirtelen, levegő után kapkodva tért magához.

Kevin a lehető leggyorsabban és leghalkabban futott a fák között. A szemei folyamatosan cikáztak a környezetét pásztázva. A fák és az aljnövényzet is nagyon változatos képet mutatott. A veteránnak fogalma sem volt arról, hogy ezek a növények egyazon helyen aligha telepedhetnek meg. Sem a nevüket, sem élőhelyüket nem ismerte, csak párat tudott azonosítani: ez ehető, ez valószínűleg mérgező, ez a vastag, lédús levelűt pedig sebbe kell kenni...

– *Ez érdekes...* – gondolta, s közben az útjába kerülő fatörzsön ugrott át – Uppsz – érkezett le a talajra, majd mozdulatlaná dermedt a döbbenettől.

Vele szemben ott állt ő maga.

A jelenés, mint tükörképe utánozta mozdulatait. A másolat tökéletes volt. Kevin lassan megindult felé.

– Te meg ki a fene vagy? – kérdezte s hangja visszhangzott, ahogy a „másik” is ugyan ezt kérdezte tőle. – Ilyen nincs! – gondolta hirtelen. Hallott már olyan pszichotikus narkotikumról, amit a hadsereg bevetett és olyan kényszerképzeteket keltett az ellenségben, hogy tiszta aggyal senki sem úszta meg.

Csapdára számítva óvatosan körbenézett, tükörképe ugyan ezt cselekedte. Már csak pár lépés választotta el őket egymástól, mikor Kevin úgy döntött, hogy támadni fog.

Még egy lépés..., majd rávetette magát a szemben lévőre. Már a levegőben volt, mikor leesett neki, hogy tükörképe erre a mozdulatára nem támadással vagy védekezéssel reagált, csak elmosolyodott. – Nagyon nem áll jól nekem a vigyorgás – futott át Kevinen a gondolat, majd egy sokkoló élmény taglózta le elméjét: egyszerűen átesett a jelenésen, majd megnyílt előtte a föld és zuhant...

Crucian megfordult: – hehe..., és most irány a part! Szórakozzunk! – majd a levegőben úszva megindult a hajótöröttek irányába.

Harry nem egyedül tért vissza Hangához a kókuszpálmák alá. A hajóácsot nem kellett hosszasan rábeszélgni, hogy nézzenek körbe, mert ha hirtelen rájuk esteledik már késő lesz, hogy szálás után

nézzenek.

– Persze, maradhatunk a parton. Gyűjthetünk egy hatalmas tüzet, ami elriasztja a vadállatokat. De hosszú távon nem megoldás. – magyarázott Harry menet közben.

– Öregem, hogy te milyen körmönfontan előrelátó vagy – bólogatott gúnyosan Gvarek. – Én viszont a hajókat szeretném látni itt a parton. Mert azok nem jönnek be utánunk az erdőbe.

Harry elengedte a füle mellett a hajóács piszkálódását. Inkább megállt, és a mellettük levő félméteres sziklára mutatott.

– Például miattuk sem tanácsos a parton tanyázni. Őket nem riasztja el a tűz.

A szürkével erezett fehér szikladarabon egy tenyérnyi fekete skorpió várakozott mozdulatlanul.

– Majd te kitaláld mi riasztja el őket – rántott egyet a nadrágja szíján Gvarek – vagy egész éjjel őr állsz és hajkurászod a kis dögöket. Mert nem hinném, hogy nem tudod, mivel lehet távol tartani őket. Úgy tűnik te mindent tudsz.

– Pedig nem – morgott Harry dühösen –, csak azt tudom, hogy egy ilyen beleköltözik a ruhájába, akkor a felkelés után a fogmosásra már nem marad ideje. Mert addigra halott lesz.

– Van, ami rosszabb a halálnál – vont vállat Gvarek elnézve a tenger felé.

Harry nem válaszolt, mert éppen beértek a kókuszpálmák közé, ahol Hanga a kókuszt rágcsálta elmélyülten, amelyiket sikerült egy nagyobb kővel összetörnie, és látva éhes tekintetüket, már nyújtotta is a darabjait az érkezőknek. – Mit csinálnak a többiek? – kérdezte közben, mert jobb nem jutott az eszébe.

– Kevin bevetette magát az erdőbe. A kislányt behúztuk az árnyékba és James egyelőre vele maradt – válaszolta Harry.

Magánál nincs semmi szűrő vagy vágó szerszám? – nézett Gvarekre Hanga.

A férfi fél szemöldökét felhúzva nézett vissza a nőre. Pontosan úgy, ahogy egy kedves, ám csekély értelmű gyermekre néz az ember. – Deee... van nálam egy borotvapenge és két fogpiszkáló. Az egyiket szívesen a rendelkezésére bocsátom – vont vállat Gvarek és a tengerbe veszett szerszámos készletére gondolt. – Tudja mit? Küszködjön csak a kókuszaival, én meg keresek valami ehetőt, amit nem ütvefúróval kell felbontani – azzal minden további szó nélkül elindult az erdőbe. Rövid ideig még hallatszott dühös csörtetése a bokrok között.

– Ez elment – állapította meg elmésen Harry miközben értetlenül nézett Gvarek után – na mindegy. Ő tudja – fordult vissza a fiú Hangához –, találtál valamit? Azok a zöld növények ott – mutatott a nem messze lévő sziklák felé – nem ismerősek?

– Mangrovénak látszik. – mondta bizonytalanul Hanga. – De az mocsaras területen él, nem sziklákon... Nem értem, hogy teremhet ott a szikláknál. – majd némi gondolkodás után hozzáfűzte: – De ha tényleg mangrove, akkor ott édesvíznek is kell lennie. Lehet, hogy valami búvópatak bukkan fel ott. Megnézzük?

Harry körbenézett. Jobbfelé, a part folytatásában sziklák és a sziklákon sűrűn összegubancolódott légyökök látszódtak.

– Arra egyelőre fölösleges indulnunk, úgyhogy talán induljunk beljebb, amerre járhatónak tűnik az erdő.

Crucian úgy szaladt bele Noira kitárt karjaiba, hogy ha lett volna bárki, aki nem ismerte az istennőt, akár azt is hihette volna, hogy szerelmes öleléssel várja a másikat.

A gondolat-karok bilincsként szorították Cruciant.

– Mit műveltél már megint? – sistergett Noira hangja Crucian fülébe.

– Hééé...., csak játszom, jól van? – kérdezte válaszul és kissé ingerülten
– Engedj el, kérlek! – súgta –, csak játszom...

Noira elgondolkodott pár pillanatig, majd lazított az ölelésen és elsiklott Crucian mellől.

– Biztos? – fürkésző pillantást vetett Crucianra aki a „Kevin”-jelmezben elvigyorodott.

– Nem lesz semmi baj, ígérem! – s Noira haját kezdte el simogatni, – nem lesz bántódásuk... tudod, hogy én nem vagyok olyan, mint Xehu...– s szégyenlősen lesütötte Kevin szeméit, miközben elmosolyodott, mint egy gyerek, akit rajtakaptak a cukorfalatozáson.

Noira szeméből eltűnt a gyanakvás.

– Persze, menj csak. Én addig ránézek arra a lányra. Remélem Hypnothe levette róla a bűbájt, és meg tudom gyógyítani.

Noira ellibbent a fák között és nyomában néhány gyenge fióka kipottyant a fészekből. Nem sokáig heverték az aljnövényzetben. A kígyók hamar eltűntették őket.

Crucian nézte, hogy lebeg el előle a nő, majd nagyot sóhajtva a part felé vette az irányt ismét. Megfogadta, hogy még egyszer nem lesz olyan figyelmetlen, hogy beleszaladjon egy társa karjaiba. Rosszabbul is járhatott volna...

Szinte varázsütésre ébredtem. Alig kaptam levegőt, fuldoklottam és köhögtem, majd egyszerre minden a helyére került és már csak mély levegőket vettem. Olyan érzésem volt mintha öt perce még egy több száz kilós ember taposott volna a mellkasomon. A látásom még nem tisztult ki teljesen, de emlékeztem, hogy az éjszaka kiveredtem magam a partra, azután elájulhattam. Furcsa volt. Nem a puha homokot éreztem magam alatt, hanem hideg, kemény kőlapokat. Ekkor döböntem rá, hogy egy végtelenül hosszú folyosó padlóján fekszem. A gyéren pislákoló neoncsövek tompa fényétől még jobban fájni kezdett a fejem. Az egész helység különös, természetellenes színbe borult. Lassan felálltam. Tagjaim továbbra is zsibbadva remegtek a kimerültségtől. Körbe néztem. Két választás állt előttem, vagy balra megyek, vagy jobbra. Nem volt nálam pénzérme, amit feldobhattam volna, így az ösztöneimre bíztam magam és balra indultam meg. Végtelennek tűnt az elém táruló út, és kezdtem reménytelennek találni utam. Hirtelen hihetetlen mély szubasszus söpört végig a folyosón, amitől mindkét fülem bedugult, majd síri csend következett. Megálltam és hallgatóztam. A falak egyszerre recsegni kezdtek. Nem hittem a szememnek, a folyosó csempézett oldalfalai, a fizika törvényeinek ellentmondva, görbülni kezdtek befelé. Észrevettem, hogy víz kezd el szivárogni az összes repedésből, amely a görbülés során keletkezett. Nem gondolkodtam sokat, elkezdtem futni, ahogy fáradt testemtől csak kitellett. Rohantam, mint egy örült a nagy semmibe. Erőtartalékaim már a végét járták, amikor világos fény kezdett derengeni az előttem lévő végtelen térben. Minden lépéssel egyre erősebb lett a fényforrás, végül már vakítóan éles volt és hihetetlen sebességgel közeledett felém. Emberek hangját hallottam kiszűrődni a fényből, egyre tisztábban, végül minden szavukat értettem, amikor teljesen magába nyelt a különös jelenség. Úgy éreztem, mintha zuhannék, majd hatalmasat koppantam egy bokorba, amiből saját tehetetlenségem miatt tovább zuhantam, végül a parton értem földet. Nem bírtam megmozdulni annyira fájt mindenem, de már reggel volt és még mindig halottam az emberek hangját, beszélgettek, egészen közel hozzám.

Crucian nagy izgalomban majdnem kilebegett a partra, de az utolsó pillanatban eszébe jutott, hogy most indul a játék, ezért hát leereszkedett a talajra és komótosan sétálva megindult Kevin társai felé.

A parton páran még a homokon feküdtek, ültek, néhányan egy alélt lány körül álldogáltak, láthatóan tehetetlenül. Széles mosolyt eresztett a világ felé majd az utóbbi csoportosulás felé vette az irányt.

– Hello! Mizújs? – kérdezte odaérve, majd jobb kezét felemelve „vulkáni” kéztartással üdvözölte a többieket.

Harry és Hanga éppen ekkor tértek vissza az erdőből, hatalmas banánfürtöket cipelve, így Harry bár röhögött magában a mozdulaton de csak egy elfojtott „hello”-ra futotta tőle, majd a terhüket leszórva a homokra, Kevinhez fordult:

– Velünk egyszerre indult, és már itt van? Mit hozott?

– Ööö... aha, nem... nem találtam semmit...Huhh, jó nagy a sziget, mi? – s barátságosan hátbaveregette a meglepett Harryt, aki elhúzódott tőle. Határozottan utálta azokat a férfiakat, akik tapogatni próbálták de mivel homofóbiáját önmaga előtt is szégyellte, megpróbálta leplezni és kíváncsian nézett Kevinre.

– Miért van az az érzésem, hogy napszúrást kapott? Vagy beütötte a fejét valahová?

– Nem, semmi bajom... hát a lánnyal mi van? Talán rosszul lett valamitől? – kérdezte Crucian abszolút csodálkozással.

– Mivan?! *Roszul lett?! Most ezt komolyan kérdezte?* – nézett kikerekedett szemekkel a férfira Hanga. – *Ezt nem hiszem el! Ez a lány magához sem tért, amióta utoljára látta! Magával van valami baj, azt hiszem.* – megpróbálta, de nem tudta visszafojtani kelletlen megjegyzéseit, felbőszítette a férfi stílusa: – *Legutóbb orvost keresett... hát magának tényleg szüksége lenne rá...*

– Dehogy, csak ööö... kicsit szúr a nap, nem? Ti hogy vagytok, he? – kérdezett vissza – Nincs kedvetek játszani valamit? Ööö... mondjuk kártya? – és Crucian egy pakli francia kártyát vett elő valahonnan a zsebe mélyéről, majd a másik zsebéből egy üveg vodka került elő. Láthatóan gyöngyözött az üveg oldala.

Harry felhőrront. Nem volt az az iszákos fajta és a tűző napon megélt kábulat emlékébe bele-sajdult a feje. De deresedő üveg... Úgy érezte, az üdvösségét adná egy hideg italért.

– Most találta? Hol?

– Mi? Hja, nem... eddig is itt volt nálam, csak gondoltam későbbre tartogatom..., kértek? – s leült a homokos talajra majd elővett még két kupicát.

Döbönt csönd fogadta szavait. Megállt a levegő körülöttük.

– Egy üveg... *hideg* vodka volt a zsebében? – metszett a csöndbe Hanga kérdése.

– Szokott nálam lenni, miért kérded? – kérdezte csodálkozva – Nálad nincs olyan dolog, amit szeretnél használni? Például egy bicska? – mutatott a zsebből kifityegő eszközre.

Hanga erre már nem tudott mit mondani. Nem tetszett neki, és elképesztette Kevin magatartása, jólneveltségét pedig egyenesen fel is háborította: – *Az udvariasság elemi szabályai szerint előbb engedélyt szoktak kérni a tegeződésre!* – tört ki epésen, kissé feljebb húzva az orrát.

Harry nem akadt meg az illemszabályok rugalmas kezelésén de úgy érezte, jobban jár, ha Hangát támogatja a homokban ülő Kevin helyett, aki meggyőződése szerint részeg, azért viselkedik ilyen furán, úgyhogy összehúzta a szemét és elutasítólag intett a felé kínált kupicára.

– Jó-jó, nem muszáj semmisenem.... – váltott át Crucian sértődöttségbe, majd leosztott magának egy négyászos pókert.

– Na, jó. *Én ezt nem hallgatom tovább.* – közölte hidegen Hanga, sarkon fordult, és elindult a

sziklák felé. Két perc alig telt belé, vérfagyasztó sikoly hallatszott. A többiek csak annyit láttak, hogy Hanga dermedten áll a sziklák előtt. – Ūristen! Egy hulla! – visította nemsokára.

Harry talpra ugrott, pedig már éppen azt latolgatta, hogy mégis beszáll Kevinnel pókerezni. Futva indult Hanga felé.

Noira dühösen lapult a fák árnyékában.

– Crucian! – sisteregte alig hallhatóan – hozd ide a lányt, vagy szét-szedlek madáreledelnek. Cru-ci-an!!! Ha a lány meghal, mert te pókerezel... nem bocsátom meg neked!

– Haggyá..., most nem érek rá – felelte Crucian, majd ismét elmélyült a kártyáiban.

Nem sokkal mögötte zörgött az aljnövényzet, és Noira megfordult majd egy pillanatig farkaszemet nézett az erdéből előbukkanó fekete-párduccal. Az állat hozzádörgölözött Noira lábszárához és dorombolni kezdett. A nő leguggolt és a párduc nyakára tette a kezét, majd Kevin felé mutatott. – Menj és csinálj valamit! Cibáld ide, vagy tőlem akár fel is falhatod! – A ragadozó párnás mancsai hangtalanul léptek a fák közül a parti homokra. Alig pár méterre az öntudatlanul fekvő Szamanta, és a pókerarccal kártyázgató Kevintől.

Hypnothé ott állt a lány fejénél, de jelenléte nem volt érzékelhető. Belefelejtkezett a kislány – korához képest még tiszta és üde – álmaiba. A lány lelke még nem volt komolyabban sérült, a keserű tapasztalatok híján, és Hypnothé – mielőtt elengedné – látni akart mindent. A háta mögött megjelenő állat viszont megzavarta elmélyült figyelmében.

– Ah, Noira... Ennél valami elmésebbet vártam volna tőled – mondta lehangoltan, és delejes tekintetét az állatra vetette...

Puha léptei egy pillanatra elbizonytalanodni látszódtak, de az állat lassan odaballagott az istennőhöz, aki finoman megérintette a párduc homlokát, majd tovább lépegetett a fekvő lány mellett, és leheveredett Kevin mögé a homokba. Kényelmesen elhelyezkedett, mancsaira tette nagy fejét, és lassan lehunyta szemeit.

Hanga lebénulva állt a sziklák előtt, és minden ízében remegett. Az embertetem maradványait szelíden ringatták a hullámok.

Harry lihegve állt meg a nő mellett. Undorodva fordította félre a fejét. Mivel a szerencsétlen áldozat arccal a vízben feküdt, nem lehetett tudni ki volt ő. A fehér ing divatosan rövidre visszahajtott ujjából a férfi karjának szétmarcangolt darabkái lógtak. A sekély vízben apró halak gyűltek a vértelen seb köré. Az egyik lába furcsán kicsavarodva merült a vízbe, míg a másik térdtől lefelé széttépve. A fekete cipőbe bújtatott lábfej egy indarabon lebegett a cafatokban lógó fekete nadrág foszlányai között.

Harry megdörzsölte a tarkóját és Hanga felé fordult.

– Az egyik tiszt lehetett. Te talán ismered. Szívesen beszélgetnek az első osztályon utazókkal.

– Én?! – ocsúdott föl. – Fogalmam sincs ki ez! Honnan tudnám?! – Hanga a fiú arcát fürkészte, hogy megtudja, mi rejtőzik a mondatok mögött. Mivel úgy érzékelt, nincs benne ellenségesség, megpróbált tárgyilagos lenni: – Amúgy is... elég sokakkal beszélgettem a hajón...

– Fekete nadrág, fehér ing. De ha kiszedjük, meglátjuk, hogy ott van-e a hímzés a zsebén.
– Na, hát én biztos hozzá sem nyúlok! A hímzés meg végképp nem is érdekel.
– Őszintén szólva én sem szívesen nyúlok hozzá – húzta el a száját Harry – de nem hagyhatjuk itt haleledelnek a nyomorultat.

– Ez alaposan meghalt – húzta el a száját a fiú miközben a parti köveken átugrálva Harry felé közeledett. Két szikla között egy naptól és víztől fehérre lúgozott husángot dobált a sziklákra felcsapódó hullámmal. James kihalászta botot és úgy lépkedett tovább a köveken.

Harry ránézett az időközben melléért Jamesre és kivette a kezéből a méteres husángot, majd az alacsony sziklákon egyensúlyozva a bot segítségével kijebb lökötte a hullát.

– Uramisten, de undortó! – borzongott a fiú.

– A halál teljesen természetes. Mint az evés meg a... minden más – pillantott Hangára James.

– Akkor szed ki te! – dühöngött Harry és a fiú kezébe nyomta a botot.

James látszólag érzéketlenül kezdte a part felé taszigálni a vízben a halottat, ami bugyborékoló hang kíséretében, egy nagyobb partra futó hullám segítségével megfordult és már a hófehérre ázott és a parti sziklákon szétkaszabolt arc is előbukkant.

Néhány perc múlva a tetemet a parton nyaldosták a sisteregve habzó hullámok.

Hanga lassan elhúzta kezeit, amivel szeméit eltakarta, és felzokogott.

– Tényleg nagyon ronda – állapította meg Harry, megfogva Hanga vállát. – De legalább ismerős?

– A nevére nem emlékszem, de... – hangja itt elcsuklott, és már csak suttogva tudta folytatni: – Gyöngyinek udvarolt... – Hanga borzadva fordult el. Ahogy megint eszébe jutott munkatársnője elvesztése, ismét rázuhant a halálfélelemmel vegyes gyász. Jól esett volna alaposan kisírnia magát valaki vállán, és erre most ki is használhatta volna a fiú kedves gesztusát, de mivel egy kicsit sem akarta önállóságát egy ilyen jelenettel beárnyékolni, ezért összeszorította fogait, és összeszedte magát.

A társaságban beállt kis csendbe Harry könnyednek tűnő hangja szólt bele:

– Azt hiszem, van a zsákomban valami füzet.

– Minek hordasz magadnál füzetet? Naplót írsz? – kíváncsiskodott James.

– Közöd nincs hozzá haver, de azért hordom magamnál a füzetet, hogy leírjam, ha valami használható jut eszembe. Meg épületeket szoktam leskiccelni... meg felírom, ha valaki hülyeséget kérdez – fejezte be Harry morogva.

James szeme dacosan villant Harryre.

– Mit akarsz felírni? Talán, hogy hiányzik az egyik lába... és ha jól látom az egyik szemét is kiette valami. Talán hal. Esetleg egy rák. Vagy csak úgy kifolyt, ahogy nekiütődött a feje a szikláknak... – James perverz élvezettel figyelte Hanga egyre sápadtabb arcát. Maga sem értette, hogy miért de örömet lelte, hogy az „okos” idősebbeket bosszanthatta az undorító szöveggel.

– Talán az ipse nevét, meg... mit tudom én... – vágott közbe Harry – de ha eltemetjük, akkor is el kell számolni vele. Meg kéne nézni, hátha van nála igazolvány vagy valami személyes holmi, ami alapján valaki azonosítja majd őket.

– Jó... nézzétek. – mondta zavartan Hanga, mert nem akart ebben részt venni, aztán erőltetett könnyedséggel hozzátette: – Aztán eltemetjük, és elfelejtjük az egészet.

– Nem akarlak elkészeríteni, de ez egy 100 személyes hajó volt, és itt a szigeten alig vagyunk. – mutatott a háta mögé a fiú –, nem hinném, hogy ez volt az utolsó hullá, amit partra sodort a víz.

Noira kikerekedett szemekkel nézte a lustán elterülő párducot. Kinyújtotta felé a kezét és egy dühös impulzussal célozta meg a fekete ragadozó tom-

porát. Az energiahullám ezüstös fényként szaladt szét a selymes bundán. Noira értetlenül nézte a jelenséget, majd hozzásimult a fa oldalához. A kéreg rücskeinek nyomása kiszívott belőle minden idegen érzést és Noira szeme előtt megjelent Hypnothe aggódó arca.

– Ó, te jószágos! Ha néha eszed is lenne, vagy legalább szemed, hogy észrevedd, ami nyilvánvaló – sóhajtott az istennő a fejét csóválva.

Noira úgy döntött, hogy átmenetileg nem vesz tudomást a tényről, hogy ő maga volt az, akinek a kezéből Crucian az emberek közé surrant. Ellökte magát a fatörzstől és arra indult amerre Hypnothét sejtette. Amerre suhant a fák között sötétebbek lettek az árnyékok és a tücskök hangosabban ciripeltek az aljnövényzetben. Kétségbeesetten hívták a párjukat, mert megérezték, hogy fogytán az idejük.

Miután a férfiak megtalálták a halott épen maradt zsebében a tárcáját, kislabilizálták az elázott papírokból a nevét, vagy legalábbis ami valószínűleg az ő neve volt, és egy laposabb faágra rákarcolták. „Embolia Stevenson, 32” A fejfa tehát már megvolt.

– Vigyük el, valamire, valami ligetes helyre a fák között. – Ajánlotta Harry és igyekezett nem ránézni a hullára, amely körül lassan gyülekeztek a zöldhasú döglegyek, melyeket Noira ez alkalomból röptetett tenyeréből a part felé.

– Olyan messze? Miért? Szerintem itt valahol jó is lesz, nem kell annyit vacakolni! – aggályoskodott Hanga idegesen.

– Be kéne takarni, mielőtt ellepik a legyek – hessentette el a szemtelenkedő lényeket James. – A csónak elejébe erősítve elképzelhető, hogy ott van az a vászon, amivel letakarják a hajón a mentőcsónakokat. Lehet, hogy nem vitte el a víz.

– Igaza van a jóembernek. – vakarta meg a tarkóját Harry és Jamesre nézett – ha valóban van a csónak aljába valami vitorlavászon erősítve, akkor azt hozd ide. Kérlek... – tette hozzá, mert a fiú szeme ismét dacosan villant.

– Jó, de találjunk ki valamit, amivel odáig elhúzzuk, mert én nem nyúlok hozzá, az biztos – mondta Hanga.

– Nyugi – legyintett Harry lemondóan – senki nem várja, hogy foglalkozz a hullával. Majd én James-szel elintézem. Beletekerjük a vászonba és elvisszük az erdőbe.

– Köszönöm. – nézett hálásan a fiúra Hanga, mivel ő maga ezt nem merte kérni tőlük, bár irtózott a gondolattól is, hogy közreműködjön benne.

James nemsokkal később visszatért a csónaktól, hóna alatt egy nagydarab impregnált vászonnal, majd undorukat legyőzve, közös erővel rágörgették és betakarták a halott másodtisztet. Némi tétovázás után, az anyag két sarkát megfogva, James és Harry cibálni kezdték a súlyos terhet az erdő felé.

Hanga megkönnyebbülten leült egy sziklára, és megpróbálta figyelmét elterelni addig is, a kövek erezetének játékára összpontosítva. Ahogy erőtetetten egyre behatóbban tanulmányozta a köveket, különös hangokat kezdett onnan hallani, amitől a szőr is felállt a hátán.

– *Úgy látszik, megint idegsokkot kaptam és hallucinálok* – gondolta magában, és gyorsan körülnézett, más is hallhatja-e, de mivel a fiúk már távolabb voltak, ez nem volt lehetséges.

– *Mégiscsak ott kellett volna pipilni!*

Hanga megpróbálta összeszedni magát. De a hangok tisztán hallatszódtak továbbra is:

– *Teljeseeen összekarcolódott, most meg kitörött a saaarka... és nincs nálam cellux.*

Hanga befogta a fülét, hogy akkor is hallja-e, de megkönnyebbülve tapasztalta, hogy akkor

nem. Némileg megnyugodva ült és fülelt tovább, remélve, hogy vége is. A monológ viszont folytatódott:

– Aú! Eeezt nem hiszem eeeel! Ez is letörött. Most meg mivel fogom összekarmolni a pofáját annak a faszfejnek? Persze, nem mert követni a gyáva szarkupac, na azt nem, másszam meg egyedül a sziklát, naná. Persze alulról azért nézte ahogy mászom, a tangám az tetszhetett neki... na ja, nyolcezerért jó is! Szexista barom!

Hanga nem hitt a fülének.

Harry megállt egy pillanatra a vitorlavászon rángatása közepette, hogy megtörölje izzadt homlokát, a szája meg tátva maradt a meglepetéstől. Egy közép magas szőke bombázó közeledett a sziklákon át tökéletes sminkkel, koktéluhában, kezében magas sarkú cipőjét lóbálta, miközben neonrózsaszín szájából válogatott káromkodások röpködtek. Láthatólag megtorpant, amikor meglátta a két férfit. Mellkasát előretolva, hófehér fogait mosolyra villantva az utolsó métereket szökdécselve tette meg és egyik kezének ujjával kedveskedve kalimpált a levegőben.

– Helló túlélők! Beszél itt valaki angolul? Vagy olaszul? – a döbrent hallgatást a szőke leányzó tagadásnak vette és hangjában egy árnyalatnyi csalódás vegyült – Senki? Nem baj... majd kézzel lábbal... meg mindenhogy – rebegtette meg műszempilláit a lány, melyekből az egyik kezdett elengedni.

Hangáról tudomást sem véve, mosolyogva lépett a két férfihoz és kíváncsian nézte az összetekert vitorlavásznat.

– Fogtatok valamit? Mi lesz a vacsi? – tapsikolt önfeledten, miközben túsarkú cipői tompán koppantak össze a kezében.

Ez volt az a pillanat, amikor Harry izzadt tenyeréből kicsúszott az alkalmi szállítóeszköz sarka, és az addig vitorlavászonba tekert test kifordult a szőke cicababa elé.

A sikítás megremegtette az erdőt és felébresztette az alvó párducot, amely száját nyalogatva, érdeklődően fordult az előtte ülő Kevin felé.